

Creuar l'Oceà Atlàntic

Autor: Quim Carreras

Després de patir un bon ensurt en l'etapa de Màlaga fins Lanzarote, on una via d'aigua havia complicat molt la navegació als expedicionaris, ens trobem descansant per les Canàries, gaudint d'indrets com illa Lobos o Punta Papagayo, on hem pescat en abundància i hem pogut fer les primeres immersions.

Aviat arribaran els dos tripulants, Xavier R. i Xavier M. que ens acompanyaran a en Mateu i a mi mateix en l'aventura de creuar l'Atlàntic. A dia d'avui ja són 14 els qui han compartit alguna etapa amb nosaltres.

Pels dos Xaviers, navegants aficionats amb molta experiència en regates de vela lleugera, serà el repte de la seva vida, doncs mai han realitzat una navegació tan llarga. Unes 3000 milles nàutiques que tenim previst realitzar en uns 18 dies, unint Lanzarote i Martinica.

Per mi serà la desena travessa de l'Atlàntic, però el respecte i les sensacions d'anar cap a alguna cosa desconeguda i superior a tu no desapareix. Els dies previs a la sortida es nota el pes de la responsabilitat.

El 23 de novembre, vam acabar d'estibar el menjar, carregar aigua, gasoil i sobretot 18 botelles de vi, una per cada dia. També vam embarcar alguna botella de cava, doncs a mig camí teníem coses per celebrar, entre elles el sant dels dos Xavier.

La travessa de l'Atlàntic va començar amb molt poc vent, degut a una baixa pressió que ens va fer la punyeta i ens va donar vents del tercer

quadrant, obligant-nos a guanyar sud per poder trobar els vents alisis, el veritable motor de la nostra travessia.

A partir d'aquest moment, el Bora Bora va començar a devorar milles i la vida a bordo es feia agradable pel fet d'anar ràpid, i l'optimisme que genera el bon temps en general.

Al principi la pesca es resisitia però finalment els "dorados" van començar a picar fins quasi arribar-los a avorrir, doncs en vam menjar durant quatre dies seguits.

Els dies eren calorosos i això feia que durant el dia vestíem una simple samarreta i uns pantalons curts mentre que a les guardies de nit ens havíem d'abrigar amb un jersey.

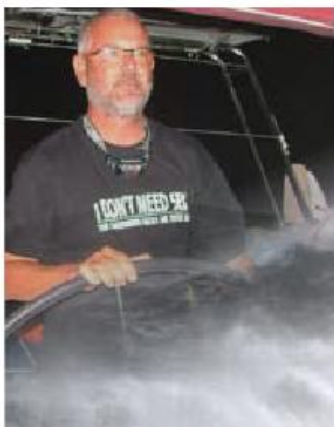
Pràcticament teníem una estona de pluja diària i com a contrapartida la natura ens obsequiava amb meravellosos arcs de San Martí.

Nit accidentada per Sant Xavier

Vam tenir temps de comprovar com de dòcil es pot arribar a presentar un oceà tan gros com aquest, arribant fins i tot a banyar-nos enmig d'una encalmada. Però també vam comprovar el fort i perillós que pot arribar a ser, una nit que el vent va pujar molt d'intensitat.

Vents sostinguts de 40 nusos, amb ratxes de 50 va ser el regal que l'Atlàntic tenia previst per el dia de sant Xavier, dia en què dos del tripulants celebraven el sant. Per fer-ho més emocionant el pitjor va ser durant la nit, quan era impossible veure arribar les ones, però les sentíem impactant al casc. Les maniobres nocturnes amb els llums frontals es complicaven per la poca visió i el fort vent. A coberta, el soroll era terrible. El vent i la forta pluja no deixaven escoltar res més que no fos el xiular del vent entre els obenacs, però a l'interior del veler els sorolls eren encara més forts.

Això va fer que en el moment en que s'estava fent el tercer i últim riç a la vela major, en Xavier R. sortís del seu camarot amb les mans al cap convençut que havien perdut el pal i que el veler anava a la deriva. Per sort, res d'això no havia succeït, però tantes hores sense descansar poden fer que els tripulants es despertin a mitja nit després d'una nit de malsons sense saber què ha passat realment o què han somiat.

Tot va bé si acaba bé

Això donava sentit a l'aventura que tots buscavem, una mica de por al cos, per fer córrer l'adrenalina. Tot va bé si acaba bé i, al cap d'unes hores, tot va estar controlat i molt a prop de l'objectiu final: arribar.

Els vents alisis van empènyer el Bora Bora fins al final, obligant-nos a la tripulació a estar atents als núvols que sempre ens provocaven petites rolades a la direcció del vent i una forta pujada de la intensitat, cosa que durava poca estona, però que podia arribar a ser perillosa si no s'estava atent.

Dinou dies de mar i cartes de suport

Vam pescar "dorados", van veure tortugues, dofins i una balena. En dinou dies que és el que va durar la travessa, vam veure únicament dos vaixells, vam tenir temps de llegir molt i jugar a cartes i al domino. Per no perdre el contacte amb el món exterior, portavem un telèfon Iridium via satèl·lit amb el qual podiem parlar i enviar missatges de text a la família. La ràdio BLU també va servir perquè els caps de setmana sintonitzessin els partits de futbol de RNE exterior i coneguessim els resultats de les eleccions catalanes, entre d'altres coses.

Els familiars dels novells Xaviers els van fer entrega, abans de marxar, d'un paquet amb 20 sobres tancats a cadascú, perquè n'uessin obrint un cada dia. Així van anar llegint cartes de suport, d'ànims, o d'amor segons qui en fos el remitent. Un bonic detall i que van agrair molt en algun moment.

Arribada espectacular

Després de dinou dies navegant vam haver de forçar per arribar amb les últimes llums abans no es fes de nit. L'entrada a Le Marin, amb forts vents deguts a una tempesta local van posar el colofó a una nova aventura superada amb èxit.

Cal destacar la bona convivència entre els quatre participants i els pocs desperfectes que vam patir.

[Ara a disfrutar del Carib!](#)

